

Élménybeszámoló – Főpróba a Marosvásárhelyi Filharmóniánál

Egy különleges alkalom részese lehettem a minap: részt vettem a Marosvásárhelyi Állami Filharmónia főpróbáján. Nem koncert volt, mégis majdnem annak tűnt – teljes előadás, megszakítás nélkül, mintha már a közönség előtt játszanának, csak éppen kicsit kevesebb díszlettel, de annál több lélekkel.

Már a terembe lépve érezni lehetett valami sajátos feszültséget – nem negatívát, inkább azt az elmélyült figyelmet, amivel a zenészek egymásra és a karmesterre hangolódtak. Ahogy elkezdődött a zene, mindenki teljes odaadással játszott – senki sem „spórolt” az energiájával csak azért, mert ez „csak” főpróba volt.

Engem különösen megfogott, milyen természetesen áramlott a zene. Nem voltak leállások, újratekintések – ez már nem a hibák keresésének ideje volt, hanem a teljes egység megélése. Olyan érzésem támadt, mintha egy kivételesen intim koncerten lennék: a zenekar és a karmester között szinte látható volt a kapcsolódás, és ebbe mi, nézők is beleolvadhattunk, csendben, figyelmesen.

A főpróba atmoszférája egészen más, mint egy hivatalos előadásé. Itt nincs taps, nincs protokoll, de talán épp ezért van benne több emberi közelség. Megláttam valamit abból a mély munkából, ami egy-egy koncert mögött van – és ez még inkább elmélyítette bennem a zenéhez való kötődést.